

El llibre mullat

2n premi de la categoria D en el XIII Certamen Literari de Tardor

Plovia. La Clàudia tornava sola cap a casa seva. Venia de la feina, de la botiga del poble on treballava de dependent.

Cada segon que passava, semblava que el cel tingués més ganes de plorar. I ella també, perquè se sentia massa sola des de feia temps. Aquell vespre de tardor avançada, no hi havia ningú pels carrers de Vimbodí. Només ella.

Al passar pel costat d'un descampat on havien començat a construir una casa, va adonar-se que hi havia un llibre de grans dimensions amb la coberta llampant tirant a terra. Era tafanera de mena; "una tafanera compulsiva, diria jo", així que, inconscientment, va decidir recollir-lo i posar-se'l a la bossa.

Uns metres després, la curiositat va fer que el tragués i se'l mirés de més a prop. Estava força destrossat, però no va poder reprimir l'impuls de fullejar-lo. Sens dubte, havia passat per moltes mans o havia estat víctima d'un huracà. Estava desgastat, arrugat, demacrat, tràgicament malmès... En aquell moment, va notar que una gota li queia amb contundència al mig del cap. Així que va desar el llibre a la bossa altra vegada i va accelerar el pas cap a casa. S'havia deixat el paraigua a casa, això que aquell matí ja amenaçava la pluja.

Les gotes cada vegada eren més sovintejades. Era a dos-cents metres de casa seva quan va notar una sensació rara. Una sensació d'incomoditat, com si algú l'estigués observant. I resultava ben estrany perquè en aquell carrer tampoc no hi havia ni una ànima.

Per fi, va arribar a casa. Seguia plovent. Des que s'havia mort el seu gat, notava la casa encara més sola i trista. Era una casa petita, però a la Clàudia no li calia res més. S'havia quedat sola al món. Va entrar a l'habitació per canviar-se de roba. Mentre ho feia, va sentir cops provinents de fora. Eren massa forts per ser de la pluja o del vent. I va tornar a experimentar l'estranya sensació de ser observada; però ho va deixar estar.

Era al menjador i, en sec, va marxar la llum. Va buscar el mòbil dins la bossa, però... “M’he tornat a quedar sense bateria! Com és possible”. Per sort, havia comprat dues espelmes per si un dia passava. “Aquests poblets de la Conca estan deixats de la mà de Déu...”, havia pensat quan s’havia instal·lat a Vimbodí i Poblet feia tres anys. En va encendre un parell i en va portar una al rebedor.

Es va asseure al sofà del menjador, a tocar de l’altra espelma, i va ser llavors que es va recordar del llibre que s’havia trobat pel carrer. El va recuperar i el va fullejar. “Tot plegat, no puc fer res més”, va pensar. En agafar-lo, va percebre que alguna cosa no anava bé. A l’obrir-lo, va veure que gairebé totes les pàgines estaven en blanc, tret de les poques que estaven mullades.

Va començar a llegir la narració que contenien aquelles pàgines. Explicava la història d’una noia que vivia sola a Montblanc i que, de tornada a casa seva, s’havia trobat un llibre abandonat pel carrer. Era una nit de pluja. A la Clàudia li va semblar molt estrany que hi hagués tantes similituds entre el que li havia passat a ella i el que li havia passat a la protagonista.

Va seguir llegint. Quan era a punt d’arribar a casa seva, a l’entrada del Foradot, va veure una persona vestida de negre. Li va semblar que la seguia. Ella va arrencar a córrer, es va girar una altra vegada i, en aquell moment i gràcies al resplendor d’un llamp, va veure que aquella persona que la seguia tenia un ganivet a la mà dreta. Cada cop plovia més fort.

Un llamp va il·luminar el menjador de la Clàudia; el temps just per veure que hi havia una ombra de persona reflectida al terra de la sala. S’havia oblidat d’abaixar la persianes. “Cada cop plou més fort”, va pensar.

La Clàudia estava més intrigada que espantada, així que va continuar llegint. Tenia la sensació que la pluja que queia a fora mullava les pàgines d’aquell llibre, “però això no pot ser”, va pensar, “no té sentit”. Tenia necessitat de devorar la història. La noia de Montblanc havia arribat a casa seva i, esglaiada, havia decidit anar-se a amagar a sota el seu llit. S’ofegava de tant com havia corregut.

En llegir allò, un altre llamp va fer-li veure que l'ombra d'aquella persona s'acostava cap on era ella. Instintivament, la Clàudia va pujar les escales a les palpentos i es va amagar sota el seu llit. Llavors va sentir que la vella finestra es trencava. Una cridòria de vidres feia més ferotge l'escena.

I la Clàudia no es podia desprendre del llibre. Amb el següent llamp va intentar seguir la història, però no va poder perquè s'havia acabat. La història del llibre s'havia acabat, però la seva continuava... Fins quant?

Les gotes d'aigua entraven a l'habitació fins a escatxigar-li l'esquena. Ella mirava en direcció a la porta tancada. De sobte, crac. Va saber que l'ombra havia obert la porta.